

ปัจจัยที่ทำให้เกิดคำยืมภาษาอัสสัมในภาษาไทอาหม

The Factors Related to Assamese Loanwords in Tai Ahom Language

อนิสรา รัศมีเจริญ¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาคำยืมภาษาอัสสัมในภาษาไทอาหม และปัจจัยที่ทำให้เกิดคำยืมภาษาอัสสัมในภาษาไทอาหม ผลจากการศึกษาพบว่า มีคำยืมภาษาอัสสัมในภาษาไทอาหม จำนวน 290 คำ เป็นคำยืมที่เป็นชื่อเฉพาะจำนวน 173 คำ และคำยืมที่ไม่ใช่ชื่อเฉพาะจำนวน 117 คำ ด้านปัจจัยที่ทำให้เกิดคำยืมภาษาอัสสัมในภาษาไทอาหมมี 3 ประเด็น คือปัจจัยด้านการอพยพย้ายถิ่น ปัจจัยด้านการเมือง การปกครอง และปัจจัยด้านศาสนา

Abstract

The purpose of this study was to investigate Assamese loanwords as they appeared in the Ahom language and to study the factors that were related to loanwords initiation. Results of this study revealed that there are 290 words in Ahom language borrowed from Assamese of which 173 words belong to proper noun, 117 words belong to common noun. In addition, the study found that there are three factors related to loanwords initiation namely immigration, governance, and religion.

บทนำ

ชาวไทอาหม คือ กลุ่มชาติพันธุ์หนึ่งของชนชาติไทซึ่งอพยพมาจากอาณาจักรเมหาลวง ปัจจุบันคือเมืองเมหามีอาณาเขตตั้งแต่ดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศพม่าไปถึงดินแดนทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศจีน (เรณู วิชาติศิลป์, 2529 : 25 - 26) โดยเจ้าเสือก่าฟ้าพร้อมด้วยชาวไทอาหมได้อพยพข้ามเทือกเขาปาดไก่อ้อยู่ทางตอนเหนือของพม่าเข้าสู่ลุ่มแม่น้ำพรหมบุตรเมื่อประมาณพุทธศตวรรษที่ 18 ต่อมาได้ปราบชนพื้นเมืองที่อยู่บนภูเขาทั้งเหนือและใต้ลุ่มแม่น้ำพรหมบุตรให้อยู่ภายใต้อำนาจ หลังจากนั้นจึงก่อตั้งอาณาจักรไทอาหมขึ้นในที่ที่เป็นแคว้นอัสสัม

¹ อาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

ในปัจจุบัน มีอำนาจครอบครองอาณาจักรจนถึงพุทธศตวรรษที่ 24 จึงถูกอังกฤษยึดครอง และล้มราชวงศ์อาหมในพ.ศ. 2381 (จิตร ภูมิศักดิ์, 2544 : 5)

จากหลักฐานทางจารึกและเอกสารโบราณของไทยอาหมกล่าวไว้ว่า ชาวไทอาหมใช้ภาษาไทอาหมในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน อีกทั้งยังมีตัวอักษรเป็นของตนเอง แต่ในช่วง 300 ปีหลังก่อตั้งราชอาณาจักร ชาวไทอาหมได้เริ่มสูญเสียภาษาของตน โดยเฉพาะอย่างยิ่งได้เลิกใช้ภาษาไทอาหมในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน เนื่องจากชาวอารยันที่อยู่ในชนชั้นพราหมณ์ได้พยายามเข้าครอบงำคนไทอาหม โดยแสวงหาอำนาจจากกษัตริย์ ชำราชการ และชาวไทอาหม ด้วยวิธีการนี้จึงทำให้กษัตริย์อาหมซึ่งถือว่าเป็นผู้นำสูงสุดได้หันไปเลื่อมใสในศาสนาฮินดู จึงเป็นเหตุให้ภาษาอัสสัมซึ่งเป็นภาษาของชาวอารยันเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อชาวไทอาหม

จุดเปลี่ยนครั้งยิ่งใหญ่ของภาษาไทอาหมเกิดขึ้นในสมัยของเจ้าเสือดำมา (Jaytahvaj Singh) พ.ศ. 2191 - 2206 พระองค์นับถือศาสนาฮินดู และประกาศให้ศาสนาฮินดูเป็นศาสนาประจำชาติ ดังนั้นชาวไทอาหมจึงหันมานับถือศาสนาฮินดู นับตั้งแต่นั้นจนถึงปัจจุบัน (บรรจบ พันธุเมธา, 2504 : 27) และเมื่อคนไทอาหมเปลี่ยนไปนับถือศาสนาฮินดู จึงทำให้เกิดการผสมผสานทางวัฒนธรรม คนไทอาหมรับเอาภาษาอัสสัมเข้ามาในชีวิตประจำวัน ดังนั้นตั้งแต่สมัยของเจ้าเสือดำมาเป็นต้นมา เอกสารภาษาไทอาหมจึงประกอบไปด้วยคำยืมภาษาอัสสัมเป็นจำนวนมาก

จากการตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นพบว่าภาษาที่เข้ามามีอิทธิพลต่อภาษาไทอาหมมากที่สุดคือภาษาอัสสัม ซึ่งจัดอยู่ในตระกูลอินโดยูโรเปียน (Indo European Language Family) ซึ่งเป็นภาษาประจำรัฐอัสสัม ประเทศอินเดีย มีลักษณะเป็นภาษาที่มีวิภัติปัจจัย (Inflectional Language) จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำก่อนนำไปใช้

เมื่อผู้วิจัยได้ทบทวนความรู้เกี่ยวกับการยืมคำ พบว่า การที่ภาษาต่างๆ มีการยืมยืมกันนั้นเนื่องด้วยปัจจัยแตกต่างกัน ตามที่พระยาอนุมานราชธน (2549 : 87-88) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดการยืมคำ ได้แก่ ความสัมพันธ์ทางเชื้อชาติ อิทธิพลทางศาสนา การแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม ความเจริญทางการศึกษา และความนิยมของประชาชน

นอกจากนี้ สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531) ได้กล่าวถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดการยืมภาษา ได้แก่ ปัจจัยเกี่ยวกับเชื้อชาติ สัญชาติ และที่อยู่ตามสภาพภูมิศาสตร์ เช่น ดินแดนใกล้ชิดกัน การแต่งงานข้ามเชื้อชาติ เป็นต้น ปัจจัยด้านประวัติศาสตร์

การอพยพโยกย้าย บังคับด้านการค้า บังคับทางศาสนา บังคับด้านเทคโนโลยี ตลอดจนความรู้ทางวิชาการเฉพาะอย่างของชาติที่เจริญแล้ว และบังคับด้านการศึกษา เช่นการศึกษาในระดับสูงจำเป็นต้องใช้ภาษาต่างประเทศประกอบ หรือต้องใช้ตำราที่เขียนโดยใช้ภาษาต่างประเทศโดยตรง ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่า บังคับใดบ้างที่ทำให้เกิดคำยืมภาษาอัสสัมในภาษาไทย

วัตถุประสงค์การศึกษา

เพื่อศึกษาบังคับที่ทำให้เกิดคำยืมภาษาอัสสัมในภาษาไทย

วิธีการศึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้ข้อมูลประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. เอกสารทางประวัติศาสตร์ ได้แก่ พงศาวดารไทอาหม เล่ม 1 และเล่ม 2 ถ่ายถอดและแปลโดยเรณู วิชาศิลป์ (2539) และ Ahom Buranji ของ Rai Sahib Golap Chandra Barua (1989)
2. ตำราทางพิธีกรรมและโหราศาสตร์ ได้แก่ ตำราดวงดาวไทอาหม เอกสารสะเดาะเคราะห์ ลำนวนแปลและเรียบเรียงโดย B.J. Terwiel และเรณู วิชาศิลป์ (2529)
3. พจนานุกรม คือ พจนานุกรมไทอาหม - ไทย ของศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ ณ นคร (2534)

ผลการศึกษา

ในการศึกษาบังคับที่ทำให้เกิดคำยืมภาษาอัสสัมเข้ามาใช้ในภาษาไทย พบว่ามี 3 ประเด็น คือ บังคับทางด้านการอพยพย้ายถิ่นฐาน บังคับด้านการเมือง การปกครอง และบังคับด้านศาสนา มีรายละเอียดดังนี้

1. บังคับด้านการอพยพย้ายถิ่นฐาน

เจ้าเสือก่าฟ้าเป็นลูกของเจ้าช้างใหญ่กับนางเมืองดอกคำแสงซึ่งเป็นน้องสาวของเจ้าหลวงปามิวปง (ขุนผางคำ) ที่ปกครองอาณาจักรเมากหลง โดยอาณาจักรนี้ครอบคลุมเมืองนา เมืองจันตา เมืองดี เมืองฮิม เมืองแจ้ฟาง เมืองขวาน เมืองซา และเมืองย่า เจ้าหลวงปามิวปงมีลูกสาวคือ นางแยคำหลง นางอีคำหลง นางอำมมอ และนางแสงไ้อ้ แต่ไม่มีลูกชายสืบสกุลจึงนำเจ้าเสือก่าฟ้ามาชุบเลี้ยง โดยคาดหวังจะให้เป็นผู้ปกครองเมืองเมากหลงต่อไป แต่หลังจากนั้น เมียของเจ้าหลวงปามิวปงได้ให้กำเนิดเจ้าหลวงเสือกัววัญฟ้า ซึ่งเป็นลูกของนางกับเจ้าฟ้าดอกคำแดง และเมื่อเจ้าหลวงปามิวปงตาย เจ้าเสือกัววัญฟ้าจึงขึ้นปกครองอาณาจักรโดยการสนับสนุนจากขุนนาง

ผู้ใหญ่ ทำให้ผู้ที่สนับสนุนเจ้าเสือกำฟ้าไม่พอใจ และเกิดปัญหาการแย่งชิงอำนาจ ทำให้บ้านเมืองไม่สงบสุข

ด้วยเหตุนี้ในปี พ.ศ. 1758 เจ้าเสือกำฟ้าจึงนำคนจำนวนหนึ่งซึ่งตามตำนานกล่าวไว้ว่า มีกษัตริย์ 1 พระองค์ ขุนนาง 8 คน ช้าง 2 เชือก ม้า 300 ตัว ประชากรประมาณ 9,000 คน รวมทั้งสตรีและเด็ก อพยพเข้ามารัฐกามรูป ประเทศอินเดีย ด้วยการข้ามภูเขาปาดไกซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของพม่า โดยสู้รบกับกลุ่มชนเผ่าต่างๆ เป็นเวลา 13 ปี และในปี พ.ศ. 1771 เจ้าเสือกำฟ้าได้สถาปนาตนเองขึ้นเป็นเจ้าปกครองอาณาจักรไทอาหม ปัจจุบันคือรัฐอัสสัม คนไทอาหมจะอาศัยอยู่บริเวณลุ่มแม่น้ำพรหมบุตร ซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่ทางตอนบนของรัฐอัสสัมในเขตเมืองสิปสาคร์ ซึ่งในอดีตเคยเป็นเมืองศูนย์กลางของอาณาจักรไทอาหม เมืองดิบรูการ์ จอร์หัต และลักขิมปุร

ชาวไทอาหมอพยพมาจากอาณาจักรเมทลวงมาตั้งถิ่นฐานอยู่ในรัฐอัสสัม ทำให้ต้องมีการยืมคำภาษาอัสสัมมาใช้ในภาษาไทอาหมเพราะในภาษาไทอาหมไม่มีคำที่ใช้เรียกชื่อสถานที่เหล่านี้ คนไทอาหมจะเรียกชื่อเมืองด้วยภาษาไทอาหม เช่น เมืองรี เมืองรำ เมืองซอน และเมืองเมทลวง เมื่อต้องการเรียกชื่อสถานที่หรือชื่อเมืองในดินแดนนี้ คนไทอาหมจึงต้องเรียกตามคำที่ชนพื้นเมืองใช้อยู่ เพื่อจะได้สื่อสารกันได้เข้าใจ โดยภาษาที่ชนพื้นเมืองใช้คือ ภาษาอัสสัม ซึ่งมีลักษณะเป็นคำหลายพยางค์ เมื่อนำมาใช้ในภาษาไทอาหมจะมีการใช้ 2 แบบ คือ การทับศัพท์ และการปรับเปลี่ยนบางพยางค์ให้เข้ากับภาษาไทอาหม คำยืมที่เกิดจากการทับศัพท์ เช่น

ในบริบท “มาสู้มาบ่องเมืองบ้านเมเชลี” (อาหมบุรานจี 268)

คำยืม เมเชลี มาจากภาษาอัสสัมว่า เมเชลี เป็นชื่อหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ที่ตำบลจอร์หัต รัฐอัสสัม ในอาหมบุรานจิกกล่าวถึงหมู่บ้านนี้ว่า เป็นชื่อหมู่บ้านของพวกดีมีสามีขุนขัยสิงห์ปกครองหมู่บ้านนี้ได้ถูกพม่ารุกราน จนทำให้ขุนขัยสิงห์ต้องไปขอความช่วยเหลือจากเจ้าเสือแรมฟ้า

ในบริบท “เจ้าฟ้าพ่อลูกมาคีนเจ้มารังกี อยู่สี่ห้าคีนแล้ว” (อาหมบุรานจี 16 ก/4)

คำยืม มารังกี มาจากภาษาอัสสัมว่า มารังกี ในอาหมบุรานจี กล่าวถึงเจ้มารังกี เป็นพระราชวังตั้งอยู่ที่เมืองมารังกี เป็นที่อยู่ของเจ้าฟ้าเสือหมเมือง

สำหรับคำยืมที่มีการปรับเปลี่ยนบางพยางค์ให้เข้ากับภาษาไทอาหม เช่น

ในบริบท “ในสายจำผิงจึงว่ายน้าภอระลีเสียแล้ว ล่องกาไปเซาตามคูอาหะตีหันแล้ว” (อาหมบุรานจี 56 ก)

คำยืม คูอาหะตี มาจากภาษาอัสสัม เคหาฏี ซึ่งเป็นเมืองสำคัญของรัฐอัสสัม เป็นประตูลู่อัสสัม ในอาหมบูรานจี กล่าวถึงเมืองนี้ว่า เป็นเมืองที่มีแม่น้ำพรหมบุตรไหลผ่าน ในสมัยเจ้าฟ้าเสือแสงมีการตั้งค่ายที่เมืองนี้ เพื่อใช้ทำสงครามกับผัง (เบงกอล)

ในบริบท “วันดับเป้าเจ้าฟ้าว่ายตีเลาไปมอหนีปรอยตามน้ำกอรา” (อาหมบูรานจี 59ข/7)

คำยืม มอหนีปร มาจากภาษาอัสสัมว่า มณีปร ซึ่งแต่เดิมคนไทอาหมเรียกเมืองแห่งนี้ว่า กระแซ (สันนิษฐานว่ามาจาก กาดแสง เนื่องจากเป็นตลาดที่ขายอัญมณี)

ในงานวิจัยพบคำยืมภาษาอัสสัมที่ใช้เรียกชื่อภูเขาและแม่น้ำ เนื่องจากรัฐอัสสัมตั้งอยู่ในภูมิภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย มีลักษณะทางกายภาพค่อนข้างซับซ้อน อันประกอบไปด้วย ภูเขาและที่ราบลุ่มแม่น้ำพรหมบุตร พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบริมแม่น้ำพรหมบุตร ทางด้านเหนือและตะวันออกเป็นเทือกเขาหิมาลัย และมีที่ราบสูงหลายแห่ง เช่น ที่ราบสูงบาร์ค ที่ราบสูงการ์บี และที่ราบสูงบาเรล มีภูเขาสูงทางตอนใต้ วางตัวในแนวตะวันตก (ดาร์พงล อินทร์จันทร์, 2545 : 38) ด้วยลักษณะทางกายภาพเช่นนี้ รัฐอัสสัมจึงถูกเรียกว่า Blue hill หรือ ภูเขาสีฟ้า เนื่องจากมีภูมิประเทศที่รายล้อมไปด้วยภูเขาและแม่น้ำ เมื่อคนไทอาหมอพยพเข้ามาอยู่จึงจำเป็นต้องเรียกชื่อภูเขาและแม่น้ำตามคนพื้นเมือง ตัวอย่างคำยืมภาษาอัสสัมที่เป็นชื่อภูเขา เช่น

ในบริบท “ไหยัดขามารับเซาที่ดอยมोनือา” (อาหมบูรานจี 101 ก/1)

คำยืม มอนือา มาจากภาษาอัสสัมว่า มนียา ตั้งอยู่ที่ตำบลกามรูป ในอาหมบูรานจีกล่าวถึงดอยนี้ว่า เป็นสถานที่ตั้งหมู่บ้านของคนไทอาหม และเป็นหมู่บ้านที่ถูกผังโจมตี

ในบริบท “ผู้กวานโกสิตะกวดพายถึงที่ดอยรังคฆรอยู่กอย” (อาหมบูรานจี 304)

คำยืม รังคฆร มาจากภาษาอัสสัมว่า รงคฆร ตั้งอยู่ในหมู่บ้าน นาวกอน (Nowgaon) ในอาหมบูรานจี กล่าวถึงดอยนี้ว่าเป็นดอยสูง เหมาะสำหรับการหลบซ่อนตัวของข้าศึก หรือกบฏ

ตัวอย่างคำยืมภาษาอัสสัมที่เป็นชื่อแม่น้ำ เช่น

ในบริบท “มีรีก่าเสียนาคาจึงจักก่าพ่ายก่าข้ามน้ำแควฮอนฮีรีไป” (อาหมบูรานจี 146 ข/6)

คำยืม ธอนทรี มาจากภาษาอัสสัมว่า ธนทรี เป็นแม่น้ำสายหลักในเขตจอร์หัต รัฐอัสสัม และเมืองตีมาปุร รัฐนาగాแลนด์ มีความยาว 352 กิโลเมตร ไหลจากทิศใต้ ไปทางทิศเหนือ แล้วไหลไปรวมกับแม่น้ำพรหมบุตร ในอาหมบูรานจิกกล่าวถึงแม่น้ำนี้ว่า เป็นแม่น้ำที่กั้นดินแดนของเผ่านาคากับเผ่ามีรี

ในบริบท “ห้ามือถึงข้ามน้ำควยมูนาไปก่า” (อาหมบูรานจี 49 ข/4)

คำยืม ยมูนา มาจากภาษาอัสสัมว่า ยมูนา เป็นแม่น้ำสายหลักของบังกลาเทศ และเมื่อไหลผ่านประเทศอินเดียเรียกว่าแม่น้ำพรหมบุตร

สำหรับคำยืมที่เป็นชื่อสระน้ำที่เกิดจากแรงงานคนขุดขึ้น ชาวไทอาหมเรียกว่า น้ำขุม ตรงกับคำว่า สาครในภาษาอัสสัมในข้อมูลพบว่ามีการใช้คำว่า น้ำขุม และคำว่าสาครคู่กันเพื่อทำให้มีความหมายชัดเจนขึ้น

ในบริบท “พ้อยไล่จั่งให้อยู่ที่น้ำขุมยอยหาคระหลวงช่วงคำแล” (อาหมบูรานจี 278)

คำยืม ยอยหาคระ มาจากภาษาอัสสัมว่า ชยสาคร เป็นสระน้ำที่สร้างขึ้นในสมัยของรุทรสิงห์ เพื่อระลึกถึงพระมารดา ที่ชื่อว่า สาติ ชัยมอติ เป็นสระน้ำขนาดใหญ่ที่สุดในอินเดียที่ใช้แรงงานมนุษย์ขุด มีพื้นที่ 800 ไร่

ในบริบท “น้ำขุมอันใหม่จ่าชื่อให้รูตรอหะคอ” (อาหมบูรานจี)

คำยืม รูตรอหะคอ มาจากภาษาอัสสัมว่า รุทราศร ตั้งอยู่ห่างจากสิฟสาคร 8 กิโลเมตร ถูกสร้างขึ้นในสมัยกษัตริย์ลักษมีสิงห์ ในปี 1773

นอกจากนี้ ปัจจัยด้านการอพยพย้ายถิ่นฐานยังมีผลต่อการยืมคำภาษาอัสสัมที่เป็นชื่อชนเผ่า ซึ่งจากหลักฐานทางประวัติศาสตร์ได้บันทึกไว้ว่า “เจ้าเสือก่าฟ้า” ได้พาคนไทอาหมเข้ามาสู่ดินแดนกามรูป และได้รวบรวมเผ่าพื้นเมืองเผ่าเล็กเผ่าน้อยที่อ่อนแอกว่า ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการยืมคำภาษาอัสสัมที่ใช้เรียกชนเผ่าต่างๆ ที่อาศัยอยู่ในอัสสัม โดยมีการใช้คำเรียกชนเผ่าตามหลังชื่อบุคคลเพราะชื่อบุคคลในภาษาอัสสัมมีซ้ำกัน ต้องเจาะจงด้วยว่าเป็นคนชนเผ่าใด เช่น

ในบริบท “เราก็ปลงเครื่องเคราให้รานิคารอเด” (อาหมบูรานจี 112 ก/4)

คำยืม คารอ ในภาษาอัสสัมเรียกว่า คาโร เป็นชื่อชนเผ่า ในบริบทนี้จึงหมายถึงคนช็อรานีซึ่งเป็นคนเผ่าคาโร

ในบริบท “หุงถึงออกศึกปาหัวเมือง ดอฟาลาข้า” (อาหมบูรานจี 323)

คำยืม ดอฟาลา ในภาษาอัสสัมเรียกว่า โดฟาลา เป็นชื่อชนเผ่า ในบริบทนี้จึงหมายถึง ข้าทาสที่คนเผ่าโดฟาลา

2. ปัจจัยด้านการเมืองการปกครอง

ระบบการปกครองของชาวไทอาหมเป็นสังคมศักดินา ที่มีร่องรอยแห่งชุมชนบุพกาล และอีกด้านหนึ่งก็อยู่ภายใต้สถาบันรัฐ ลักษณะของชุมชนบุพกาลปรากฏในคำที่ใช้เรียกตำแหน่งทางราชการของไทอาหมหลายตำแหน่ง เช่น คณะขุนนางเรียกว่า “ปอยเถ้าทั้งเมือง” ซึ่งได้แก่ ตำแหน่งเถ้าเมืองหลวง (Bar Gohain) ผู้แก่ (Barua) เป็นต้น

ส่วนอีกด้านหนึ่งของสถาบันรัฐก็ก่อตัวขึ้นโดยอำนาจอยู่ในมือของเจ้าฟ้าและขุนนาง เจ้าฟ้าเป็นผู้ปกครองสูงสุด มีสามเจ้าผู้ครองเมืองได้แก่ เจ้าพร่องเมือง เจ้าถุมหลวง เจ้าสิงหลวงเป็นที่ปรึกษาเจ้าฟ้า อีกทั้งยังมีขุนนางตำแหน่งต่าง ๆ เช่น ผู้แก่หลวง ผู้กวานหลวง ผู้กินเมือง หัวเห็ง หัวปาก หัวขาว และหัวสิบ (ฉัตรทิพย์ และเรณู, 2538 : 67)

เมื่อชาวไทอาหมขยายอำนาจลงไปทางอัสสัมตอนล่าง ซึ่งมีการปกครองแบบกษัตริย์ มีพราหมณ์ซึ่งอยู่ในวรรณะสูงเป็นที่ปรึกษาทางพิธีกรรม จึงทำให้ได้รับการปกครองแบบฮินดูเข้ามาผสม โดยตำแหน่งบางตำแหน่งจะใช้ชื่อฮินดู (ฉัตรทิพย์ และเรณู, 2538 : 68) ดังนั้นในอาหมโบราณจึง โดยเฉพาะตั้งแต่ช่วงสมัยของเจ้าเสือใหญ่ ฟ้างำเมืองเป็นต้นไป จะพบคำยืมภาษาอัสสัมที่เป็นชื่อตำแหน่งขุนนางที่มาจากภาษาอัสสัมโดยจะใช้ควบคู่กับคำไทอาหม สาเหตุที่ต้องใช้ควบคู่กันเพราะอาหมโบราณก็เป็นเอกสารทางประวัติศาสตร์ที่เป็นสมบัติถ่ายทอดไปยังผู้สืบสกุล ซึ่งในช่วงหลังผู้สืบสกุลของคนไทอาหมใช้ภาษาอัสสัมในการติดต่อสื่อสาร อีกทั้งมีข้อจำกัดของการอ่านภาษาไทอาหม คือ คำหนึ่งคำในภาษาไทอาหมสามารถอ่านได้หลายอย่าง เช่น คำว่า เก สามารถอ่านได้หลายอย่าง เช่น แก่ หมายถึง บรรดาศักดิ์อย่างหนึ่ง คนใหญ่ คนโต (แก่บ้าน) แก้ว หมายถึง เปิด แผลออกไป เกลี้ย และแก หมายถึง คนเฒ่า ดังนั้น การเขียนคำบอกตำแหน่งที่เป็นภาษาอัสสัมควบคู่กับคำไทอาหม จะทำให้ผู้อ่านอาหมโบราณเข้าใจประวัติศาสตร์ได้ถูกต้องแม่นยำขึ้น เช่น ใช้คำว่า ผู้แก่ ควบคู่กับ เบารูอา ในบริบท “ผู้แก่มอโลมริอาเบารูอา” (อาหมโบราณจี 380)

ปัจจัยทางด้านการเมืองการปกครองทำให้เกิดคำยืมภาษาอัสสัมเข้ามาใช้ในภาษาไทอาหมจำนวนมาก มีการยืมคำภาษาอัสสัมมาใช้เป็นพระนามเจ้าฟ้า ราชวงศ์ลงมาถึงตำแหน่งขุนนาง เช่น

2.1 พระนามเจ้าฟ้าของไทยาหม

เมื่อครั้งไทยาหมตั้งถิ่นฐานในอาณาจักรเมหาหลวง พระนามเจ้าฟ้าจะใช้ภาษาไทยาหม เช่น เสือก้าฟ้า เสือบินฟ้า เสือข้ามฟ้า เป็นต้น เมื่อย้ายถิ่นฐานมาอยู่ที่รัฐอัสสัมการตั้งพระนามเจ้าฟ้าจะเปลี่ยนไปคือมีการตั้งพระนามด้วยภาษาอัสสัม เจ้าฟ้าของไทยาหมพระองค์แรกที่ยอมรับการตั้งพระนามด้วยภาษาอัสสัม คือ เจ้าเสือหมฟ้า ซึ่งมีพระนามเป็นภาษาอัสสัมถึง 2 ชื่อ คือ สวรรคนารายัน และดิอิงเกียรอยา (Gait Edward, 1933 : 87)

พระนามเจ้าฟ้าไทยาหมที่ปกครองในช่วง 300 ปี แรกมีพระนามเป็นภาษาไทยาหม โดยมีคำว่า “เสือ” ที่มีนัยบ่งบอกถึงความเป็นผู้นำที่มีความกล้าหาญ และมีคำว่า “ฟ้า” ปรากฏอยู่ในชื่อ เช่น เจ้าหลวงเสือก้าฟ้า เจ้าหลวงเสือใต้ฟ้า เจ้าเสือปาดฟ้า เจ้าเสือแรมฟ้า และเจ้าเสือใหญ่ฟ้าจ่าเมือง เป็นต้น

ส่วนในช่วงการปกครอง 300 ปีหลัง เจ้าฟ้ามีพระนามที่เป็นทั้งคำไทยาหมและคำอัสสัม เนื่องจากเจ้าฟ้าหันไปนับถือศาสนาฮินดูตามคำแนะนำของพราหมณ์ ทำให้ภาษาอัสสัมซึ่งเป็นภาษาของพวกอารยันเข้ามามีบทบาทกับคนไทยาหมมากขึ้น ดังนั้นเจ้าฟ้าจึงมีพระนามเป็นภาษาอัสสัมควบคู่กับภาษาไทยาหม นอกจากนี้เจ้าฟ้าบางพระองค์มีเฉพาะพระนามที่มาจากภาษาอัสสัมเท่านั้น เช่น เจ้าฟ้าปรัณฑรสิงห์ เป็นต้น

สำหรับพระนามเจ้าฟ้าที่มาจากภาษาไทยาหมที่ใช้คำว่า “เสือ” ปรากฏอยู่ในพระนามจะเปลี่ยนเป็นคำว่า “สิงห์” ซึ่งในภาษาอัสสัมมีความหมายโดยนัยว่า วีรบุรุษ เมื่อใช้เป็นคำยืมจะเขียนเป็นภาษาไทยาหมว่า “หิง” เช่น

ในบริบท “ในเดือนนี้จำช่องโสปาปุมนาให้พระนามเจ้าฟ้าลัซมีหิง” (อาหมบุรานจี 273)

คำยืม ลัซมีหิง มาจากภาษาอัสสัมว่า ลกษมีสิงหุ เป็นชื่อของเจ้าเสือใหญ่ฟ้าจ่าเมือง

ในบริบท “เจ้าเสือซุงฟ้า ภูลาว่า รุดตอหิง” (Ahom Buranji : 4)

คำยืม รุดตอหิง มาจากภาษาอัสสัมว่า รุฑรสิงหุ เป็นชื่อของเสือซุงฟ้า

ในบริบท “ลูกมันเจ้าเสือตอนฟ้า ภูลาว่า หืออาหิง” (Ahom Buranji : 5)

คำยืม หืออาหิง มาจากภาษาอัสสัมว่า คิวสิงหุ เป็นชื่อของเสือตอนฟ้า

2.2 พระนามของกษัตริย์อินเดียที่มาจากราชวงศ์โมกุล

การเรียกพระนามของกษัตริย์อินเดียที่มาจากราชวงศ์โมกุลซึ่งนับถือศาสนาอิสลามจะปรากฏร่วมกับคำว่า “ผัง” ซึ่งเป็นคำเรียกชนเผ่าเบงกอล เช่น

ในบริบท “เดือนสิบจำ ขุนผังสาทยาหอ...ไว้บัน” (อาหมบุรานจี 76ข/6)

คำยืม สาทยาหอ มาจากภาษาอัสสัมว่า สาซาหาน เป็นกษัตริย์ลำดับที่ 5 แห่งราชวงศ์โมกุล ปกครองอินเดียปี ค.ศ. 1628 -1658 ในอาหมบุรานจีก้าวถึง สาทยาหอว่าเป็นกษัตริย์ของผังที่มีอำนาจมากเพราะปกครองทั้งประเทศอินเดีย

ในบริบท “พ้อยขุนผังออรองสว่าที่สันดรกันทลีเด (อาหมบุรานจี 97ก)

คำยืม ออรองสา มาจากภาษาอัสสัมว่า ออรองสา เป็นกษัตริย์ลำดับที่ 6 แห่งราชวงศ์โมกุล ปกครองอินเดียปี ค.ศ. 1658 - 1707

2.3 ตำแหน่งราชวงศ์และตำแหน่งขุนนางฝ่ายต่าง ๆ เช่น

ตำแหน่งรอยา มาจากภาษาอัสสัมว่า รชา หมายถึงผู้ปกครองซึ่งเป็นเชื้อสายของกษัตริย์ แต่เดิมภาษาไทยอาหมใช้คำว่า “เจ้าหลวง” ตัวอย่างชื่อเจ้าหลวงมีดังนี้

คำยืม คูอรอยา ในบริบท “คูอรรอยาผู้ 1” (อาหมบุรานจี 47 ข/4)

คำยืม บามุนรอยา ในบริบท “บามุนรอยาผู้ 1” (อาหมบุรานจี 47 ข/5)

คำยืม ลอระรอยา ในบริบท “เจ้าเสือเหล็กฟ้า ภูลาวา ลอระรอยา) (Ahom Buranji : 3)

ตำแหน่งคูหาย มาจากภาษาอัสสัมว่า โคหาอี (ออกเสียงว่า โกฮาย) ซึ่งเป็นตำแหน่งขุนนางที่สูงที่สุด ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาใหญ่ของเจ้าฟ้า เป็นตำแหน่งที่สืบทอดโดยตระกูล โดยโกฮายจะมี 3 ตำแหน่ง คือ Bura Gohain ภาษาไทยอาหมใช้คำว่า เจ้าพรองเมือง Bar Gohain ภาษาไทยอาหมใช้คำว่า เจ้าเมืองหลวง หรือภูมหลวง Barpatra Gohain ภาษาไทยอาหมใช้คำว่า เจ้าสิงหลวง

การใช้คำว่าคูหาย เมื่อนำมาใช้เป็นคำยืม จะนำมาเฉพาะคำท้าย และจะใช้คู่กับชื่อตำแหน่งในภาษาไทยอาหม เพื่อระบุว่าเป็นคูหายตำแหน่งใด เช่น

ในบริบท “พ้อยหลักนี้ขดเม็ด เจ้าสิงหลวงเกตุคูรีอาปูลาสีคูหาย” (อาหมบุรานจี 369) ในบริบทนี้ใช้คำว่า คูหาย เพื่อระบุว่าเป็นเจ้าสิงหลวง หรือ ตำแหน่ง Barpatra Gohain

ตำแหน่ง เบารูอา หรือ บอรูอา มาจากภาษาอัสสัมว่า บรูวา ตรงกับคำว่าผู้แก่ในภาษาไทยอาหม เมื่อนำมาใช้เป็นคำยืมจะใช้คู่กัน เช่น ในบริบท “ผู้แก่มอไลหรือา เบารูอา” (อาหมบุรานจี 380) หมายถึง ผู้แก่ชื่อมอไลหรือา

ตำแหน่ง บรรณาปอติ มาจากภาษาอัสสัมว่า บรรเสนาปติ หมายถึง เสนาบดี ชั้นผู้ใหญ่ทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ เช่น ในบริบท “ผู้ฝ้ายบรรณาปอติ ด้วยกันใส่สคุนกะนีปอราเจ้าฟ้า” (อาหมบูรานจี 347)

ตำแหน่ง สาหับ มาจากภาษาอัสสัมว่า สาหพ หมายถึง ข้าหลวงใหญ่ ซึ่งเป็นคนของรัฐบาลอังกฤษ ทำหน้าที่ปกครองทุกส่วน เช่น ในบริบท “มันหล้าเมาพั้น ที่คำหุงถึงกอลโกตะ สาหับหลวง” (อาหมบูรานจี 378)

ในประวัติศาสตร์ของไทอาหม แสดงให้เห็นว่าชาวไทอาหมนั้นเป็นชาตินักรบอย่างแท้จริง ซึ่งเมื่ออพยพเข้ามาในดินแดนใหม่ก็สามารถรวบรวมเผ่าพื้นเมือง และตั้งเป็นอาณาจักรได้โดยเร็ว ระยะต่อมาก็ทำศึกสงครามกับชนเผ่าต่างๆ และราชวงศ์โมกุลที่ต้องการขยายอาณาจักรมายังอาณาจักรไทอาหม โดยพวกโมกุลพยายามเข้ามาตีอาณาจักรไทอาหมอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่สำเร็จ นอกจากนี้ไทอาหมยังสู้รบกับพวกพม่า ซึ่งพม้ามักจะมาแบบกองโจร เมื่อชนะก็เผาทำลายปราสาทราชวังกวาดต้อนผู้คนและทรัพย์สินกลับไปยังกรุงหงสาวดี ในสมัยบุเรงนองได้เข้ามาตีไทอาหม เจ้าเสือเดือนฟ้า หรือ พระเจ้าจันทระกัณฑ์สิงห์ก็เสด็จหนีไปอยู่เมืองกัลกัตตาและได้ขอความช่วยเหลือจากอังกฤษ โดยอังกฤษส่งกองกำลังมาช่วยรบกับพม่า และในที่สุดอาณาจักรอาหมก็ถูกยึดครองเป็นเมืองขึ้นของอังกฤษในปีพ.ศ. 2369 อังกฤษได้ตั้งเจ้าฟ้าปฐวีทรสิงห์เป็นเจ้าหลวงต่อจากเจ้าเสือเดือนฟ้า การศึกษาสงครามของไทอาหมนี้เองทำให้คนไทอาหมยืมคำภาษาอัสสัมที่เกี่ยวกับอาวุธ เช่น ดาบ ธนู มีด ปืน ปืนใหญ่ มีรายละเอียดดังนี้

คำยืม ขันตารี มาจากภาษาอัสสัมว่า กตารี หมายถึง ดาบชนิดหนึ่ง ในบริบท “พ้อยฝากจำตัวหอมปาก 1 ขันตารี 2 ชาว” (อาหมบูรานจี 94 ข/4)

คำยืม ลิกรา มาจากภาษาอัสสัมว่า ลิกรา หมายถึง ดาบชนิดหนึ่ง ในบริบท “งาซังก็ให้มา บัดเขียวก็ให้มา บังก็ให้มา ดาบลิกราก็ให้มา” (อาหมบูรานจี 120 ก/2)

คำยืม ลีนัต มาจากภาษาอัสสัมว่า ลีนาดู หมายถึง ปืนใหญ่ (พจนานุกรมไทยอาหม - ไทย 119)

คำยืม นู มาจากภาษาอัสสัมว่า ธนู ซึ่งคำนี้แต่เดิมภาษาไทอาหมจะเรียกว่า ก่ง แต่บางบริบทจะใช้คำว่า นู เช่น ในบริบท “ได้วัวได้ควายได้หน่วยฆ้องย่าได้นูไฟของหุง” (อาหมบูรานจี 77 ข/4)

อาณาจักรไทอาหม เป็นอาณาจักรที่มีการต่อสู้อย่างยาวนาน เริ่มตั้งแต่สมัยที่เจ้าเสือกัฟ้าอพยพพาคน ไทอาหมมาจากเมืองเมากี้ได้ต่อสู้กับพวกนาคา ตีมีสา

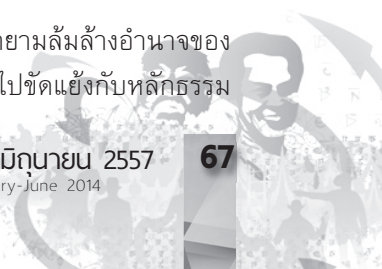
กอก พัง และพม่า รวมระยะเวลาตั้งแต่อาณาจักรอาหมก่อตั้งขึ้นโดยเจ้าเสือก่าฟ้า ในปี พ.ศ. 1771 จนเสียเอกราชให้อังกฤษในปี พ.ศ. 2369 เป็นเวลาเกือบ 700 ปี ต่อมาในปี พ.ศ. 2383 อังกฤษจึงเลิกระบบกษัตริย์อาหมของแคว้นอัสสัม แล้วนำไปรวมเข้ากับอินเดีย มีข้าหลวงใหญ่มาปกครองแทนเจ้าหลวง เมื่ออังกฤษเข้ามาปกครองแล้ว บริษัทต่างๆ ของอังกฤษก็เข้ามาลงทุนทำป่าไม้ ไร่ใบชาเหมืองถ่านหิน และสร้างทางรถไฟ เชื่อมอัสสัมเข้ากับบังกลาเทศและชมพูทวีป เป็นเหตุให้ต้องนำแรงงานจากแคว้นอื่นๆ ทางอินเดียตอนใต้เข้ามาเป็นแรงงานจำนวนมาก ในที่สุดก็กลืนไทอาหมไปทีละน้อยโดยการแต่งงาน และความจำเป็นที่ต้องพูดภาษาอัสสัม และภาษาอังกฤษ

3. ปัจจัยทางด้านศาสนา

แต่เดิมชาวไทอาหมนับถือผีธรรมชาติ เช่น ฟ้า ชุนเดือน (พระจันทร์) ชุนวัน (พระอาทิตย์) และผีบรรพบุรุษ โดยชาวไทอาหมเชื่อว่าบรรพบุรุษที่ตายไปแล้วจะกลายเป็นเทพารักษ์คุ้มครองรักษาบ้านเรือน และครอบครัว นอกจากนี้ ไทอาหมยังนับถือจิงก่า เลงดอน ลังกูรี และยาลิงฟ้า แต่เนื่องจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์แต่ละองค์ของชาวไทอาหมไม่สามารถนิยามความหมายในเชิงรูปธรรมได้ชัดเจน ดังนั้น เมื่อจะเปรียบเทียบให้เห็นบทบาทและระดับความสำคัญของเทพองค์ต่างๆ บางครั้งคนไทอาหมจะต้องอ้างอิงเทพเจ้าของศาสนาฮินดูมาเป็นภาพตัวแทน เช่น เลงดอน (Lengdon) แทนด้วยพระอินทร์ (Indra) ลังกูรี (Lungkuri) แทนด้วยพระศิวะ (Siva) ยาลิงฟ้า (Jashingpha) แทนด้วยพระนางสรัสวดี (Saraswati) เป็นต้น (Padmeswar Gogoi อ้างในดำรงพล อินทร์จันทร์, 2545 : 110)

สมัยของเจ้าเสือก่าตามลา (ชัยวัชสิงห์) พระองค์ได้ให้เสรีภาพในการนับถือศาสนาทั้งฮินดู พุทธ และอิสลาม ทำให้ลัทธิพราหมณ์เข้ามามีอิทธิพลต่อคนไทอาหมโดยการเผยแผ่ศาสนาฮินดู นิกายไวษณพนิกาย มีการสร้างโบสถ์พราหมณ์หลายแห่ง ให้ลัทธิพิเศษแก่ชนชั้นพราหมณ์ โดยผู้ที่ไม่นับบวชจะได้สิทธิยกเว้นการเกณฑ์ทหาร การเปิดกว้างทางศาสนานี้เป็นการป้องกันไม่ให้ศาสนาพราหมณ์เข้ามามีบทบาทกับคนไทอาหมเพียงศาสนาเดียว เพื่อเป็นการกระจายอำนาจของพราหมณ์ไปในตัวด้วย ซึ่งยุทธศาสตร์การให้เสรีภาพทางศาสนานี้เป็นการประนีประนอมของชนเผ่าต่างๆ โดยศาสนาจะต้องไม่ถูกหยาบยกมาเป็นประเด็นทางการเมือง กล่าวคือศาสนาต้องแยกกับการเมือง (Barua, 1986 : 54)

สมัยของเจ้าเสือก่าปาดฟ้า (คณาธิสังห์) พระองค์ได้พยายามล้มล้างอำนาจของพราหมณ์บางกลุ่มที่สะสมอำนาจเงินทอง และกองกำลังซึ่งไปขัดแย้งกับหลักธรรม

คำสอนทางศาสนาที่ต้องเรียบง่าย ไม่ยึดติดกับทรัพย์สินสมบัติต่าง ๆ โดยพระองค์พยายามถอนรากถอนโคนอำนาจใต้ดินของพราหมณ์และพวกสาวกที่พยายามแสวงหาอำนาจทางการเมืองการปกครองใช้ชีวิตอยู่อย่างหยาบ และสะสมกองกำลังซึ่งพราหมณ์กลุ่มนี้มีอำนาจมากตั้งแต่สมัยของเจ้าเสือเหล็กฟ้า หรือมีชื่อภาษาอัสสัมว่า ลาระราชา โดยเจ้าเสือปาดฟ้าได้จำกัดอำนาจของพราหมณ์ไม่ให้สืบบทบาททางการเมืองเพื่อป้องกันปัญหาการแข็งขันต่ออำนาจรัฐที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

สมัยของเจ้าเสือขงฟ้า (รุทรสิงห์) ซึ่งเป็นสมัยที่ลัทธิพราหมณ์เจริญรุ่งเรืองมาก พระองค์ได้บริจาคที่ดินให้กับพราหมณ์เพื่อสร้างโบสถ์หลายแห่ง และในสมัยของเจ้าเสือดอนฟ้า (คิวลิงห์) เป็นช่วงที่ศาสนาพราหมณ์มีอำนาจมาก โดยพระองค์กับพระมเหสี คือ ภูเลศวารีเลื่อมใสในกษัตริย์คัตตินางพยายามสร้างอำนาจให้เหนือกว่ากษัตริย์ (King above King) โดยลุ่มหลงกับอำนาจต้องการให้คนมาเคารพตนเอง ซึ่งส่งผลให้เกิดกบฏตามมา โดยเฉพาะกบฏโมอามาริยาที่ทำให้อาณาจักรไทอาหมเสื่อมสลาย (Barua, 1986 : 54)

การที่กษัตริย์ไทอาหมอุปถัมภ์ศาสนาฮินดูทำให้วัฒนธรรมของฮินดูเข้ามาครอบงำ โดยคนไทอาหมเปลี่ยนมานับถือศาสนาฮินดู ทำให้รับเอาวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ และความคิดความเชื่อทางศาสนาฮินดู จึงทำให้มีการยืมคำภาษาอัสสัมเข้ามาใช้ในภาษาไทยอาหม เพราะคำศัพท์เฉพาะทางด้านศาสนาเป็นเรื่องจำเป็นที่คนเผยแพร่ศาสนาและผู้รับศาสนาถือว่าเป็นคำศัพท์เฉพาะที่จำเป็นต้องนำมาใช้

คำยืมภาษาอัสสัมที่ยืมมาใช้ในภาษาไทยอาหมพบว่ามีคำศัพท์จำนวนหนึ่งที่มีปัจจัยมาจากศาสนา ได้แก่ พระนามกษัตริย์ ชื่อบุคคลที่ทำหน้าที่ทางศาสนา ชื่อเทพเจ้า และชื่อพิธีกรรมทางศาสนา มีรายละเอียดดังนี้

3.1 พระนามกษัตริย์ไทอาหม ซึ่งส่วนใหญ่จะได้รับอิทธิพลจากชื่อเทพเจ้าทางศาสนาฮินดู เช่น อิทธิพลจากพระนารายณ์ หรือ พระวิษณุ คือนามเทพผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดองค์หนึ่งของศาสนาฮินดู

เจ้าฟ้าเสือชิงเมือง มีพระนามภาษาอัสสัมว่า นาริรอยยา

เจ้าฟ้าเสือแสง มีพระนามภาษาอัสสัมว่า พุทธิสุวครนารายณ์

เจ้าเสือดอนฟ้า มีพระนามภาษาอัสสัมว่า รามธวัช ซึ่งได้รับอิทธิพลจากภาคอวตารของพระนารายณ์ที่อวตารเป็นพระราม

เจ้าฟ้าเสือเปิงเมือง มีพระนามภาษาอัสสัมว่า จักรวัชสิงห์ได้รับอิทธิพลจาก
สิ่งของในพระกรของพระนารายณ์ คือ จักร

3.2 ชื่อตำแหน่งของบุคคลที่ทำหน้าที่ทางศาสนา เช่น

คำยืม เตโก มาจากภาษาอัสสัมว่า เทวไท แต่เดิมคนไทอาหมเรียกตำแหน่งนี้
ว่า หมอ เช่น หมอรู้ หมอแสง ต่อมาจึงเปลี่ยนมาใช้คำว่าเทวไทเพราะเป็นบุคคลที่ทำ
หน้าที่คล้ายพราหมณ์ หรือปุโรหิตในลัทธิฟ้าหลวงของชาวอาหม ซึ่งเป็นผู้ประกอบ
พิธีกรรมต่างๆ ให้แก่ชาวบ้าน พร้อมกันนั้นก็ทำหน้าที่เป็นผู้จารึกตำนานของไทอาหม
เช่นในบริบท “หมอแสงผู้แก่นโศครี้อัลผู้1 เตโกเมก็ผู้1” (อาหมบุรานจี 358)

คำยืม บามุน มาจากภาษาอัสสัมว่า พราหมณ์ เป็นวรรณะหนึ่งในแนวคิดของ
ศาสนาฮินดู เป็นผู้สืบทอดวิชาความรู้ในคัมภีร์ไตรเวท พิธีกรรม จาริต ประเพณี ศิลป
วัฒนธรรม และคติความเชื่อต่างๆ ให้สืบทอดต่อไป เช่นในบริบท “เมื่อเดือนสามจำ
เจ้าฟ้าเสือแสงลงไปเลี้ยงบามุนทั้งเมืองริมตลิ่งเลา” (อาหมบุรานจี 44ข/7)

3.3 ชื่อเทพเจ้าในศาสนาฮินดู เช่น พระลักษมี พระนารายณ์

คำยืม ลอขมี มาจากภาษาอัสสัมว่า ลกษมี เป็นเทพในศาสนาฮินดู โดยเป็น
เทพแห่งความร่ำรวย ความรัก ความงาม ความอุดมสมบูรณ์ พระลักษมีเป็นชายาของ
พระวิษณุ เมื่อพระวิษณุได้อวตารเป็นพระราม พระแม่ลักษมี ก็ได้อวตารตามไปเป็น
นางสีดา และเมื่อพระวิษณุอวตารเป็นพระกฤษณะ พระแม่ลักษมีก็ได้อวตารเป็น
พระนางรัตตะ (พระราธา) ด้วยความเคารพพระแม่ลักษมีจึงมีการนำชื่อพระแม่ลักษมี
มาตั้งเป็นชื่อบุคคล เช่น ในบริบท “ในเดือนนี้จำช่องโสป่าปุมนาให้พระนามเจ้าฟ้า
ลักษมีหิง” (อาหมบุรานจี 273) และในบริบท “เมี่ยมันราธาฐูหนี นาทอรเอาชื่อจตุรภุญแล”
(อาหมบุรานจี 278)

คำยืม นารัน มาจากภาษาอัสสัมว่า นารายณ์ เป็นเทพในศาสนาฮินดู
เรียกอีกชื่อว่าพระวิษณุ เป็นเทพผู้คุ้มครองโลก จากการนับถือพระนารายณ์ทำให้
คนไทอาหมนำมาใช้ตั้งชื่อบุคคล เช่น ในบริบท “ลำเดือนแปดจำลูกมิตนารันจำเจ้าฟ้า
ให้ชื่อกอนนอลอปนารัน” (อาหมบุรานจี 78ข/3)

คำยืม หอรี มาจากภาษาอัสสัมว่า สรี เป็นอีกชื่อหนึ่งของพระนารายณ์
แปลว่าผู้ดูแลแห่งจักรวาลถือเป็นเทพสูงสุด เพราะทุกอย่างเกิดจาก “สรี” โดยเป็น
คำนำหน้าชื่อเพศชายเท่านั้น เช่น ในบริบท “เดือนห้าจำ ลูกนิวจึงให้หอรีนิกะเด”
(อาหมบุรานจี 48ก/2)

3.4 คำยืมภาษาอัสสัมในภาษาไทยอาหมที่เป็นชื่อพิธีกรรมทางศาสนา

คำยืม ดอหา มาจากภาษาอัสสัมว่า ทหา เป็นพิธีหนึ่งในงานศพของคนไทอาหม เป็นการทำบุญให้แก่ผู้ล่วงลับ เมื่อครบ 10 วัน ในพิธีจะมีการเลี้ยงน้ำมนมเปรี้ยว กล้วย อ้อย ข้าวเม่า ข้าวตัง และข้าวจีเป็นต้น เช่น

ในบริบท “วันกุลาหอนี ยามมาพอสาวลงทุ่ง แม่เมืองหายเสียเมือง เมื่อวันนี้ จำร่างตายเอาไปที่ริมน้ำใสสอดร่างเสียร่างเก่าเอากาไว้ที่สวนผีเขาเองเราเป็น 10 วัน จำน้ำจู้ น้ำถึง กล้วย อ้อย ข้าวเม่า ข้าวตัง ข้าวจี ให้กินผู้เขาทั้งหลาย กุลาวา ดอหา” (อาหมโบราณจี 308)

คำยืม หอวหะ มาจากภาษาอัสสัมว่า หาบาหุ เป็นการเลี้ยงอาหารเนื่องในพิธีมงคลต่าง ๆ เช่น ในบริบท “กอยชองไทชองกุลาให้เฮ็ดหอวหะเป็น 8 วัน” (อาหมโบราณจี 311)

คำยืม รัตติยา ภาษาอัสสัมว่า รัตติ เป็นพิธีกรรมทางศาสนาฮินดู ในพิธีจะมีการฆ่าควายเพื่อกินเลี้ยงในตอนกลางคืน เช่น ในบริบท “กลางคืนได้คากินรัตติยาควายเสียแล้ว” (อาหมโบราณจี 353)

คำยืม อัสมิปุชา ภาษาอัสสัมว่า ลฤษมิปุชา เป็นพิธีกรรมทางศาสนาของฮินดู เพื่อทำพิธีบูชาพระลักษมีซึ่งเป็นเทพของศาสนาฮินดู โดยจะกระทำในวันแรม 13 ค่ำ เดือน 11 หรือแรม 15 ค่ำ เดือน 11 เช่น ในบริบท “มึงเจ้าแขกไหว้อัสมิปุชา” (อาหมโบราณจี 309)

จากการศึกษาด้านปัจจัยการยืมคำภาษาอัสสัมในภาษาไทยอาหม พบว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดคำยืมภาษาอัสสัมในภาษาไทยอาหมมี 3 ประเด็น คือปัจจัยด้านการอพยพ ย้ายถิ่น ปัจจัยด้านการเมือง การปกครอง และปัจจัยด้านศาสนา ปัจจัยด้านการอพยพ ย้ายถิ่นฐานทำให้เกิดคำยืมที่เป็นชื่อเฉพาะได้แก่ ชื่อเมือง ชื่อหมู่บ้าน ชื่อแม่น้ำ ชื่อภูเขา ชื่อสถานที่ ชื่อบุคคล และชื่อชนเผ่า

ปัจจัยด้านการเมืองการปกครองทำให้เกิดคำยืมที่เป็นชื่อเฉพาะ และไม่ใช่ชื่อเฉพาะได้แก่ พระนามกษัตริย์ คำบอกตำแหน่งผู้ปกครอง คำบอกตำแหน่งขุนนาง อาวุธที่ใช้ในการทำสงคราม และเครื่องแต่งกายที่ใช้ในการทำสงคราม

ปัจจัยด้านศาสนา ทำให้เกิดคำยืมภาษาอัสสัมในภาษาไทยอาหมที่เป็นชื่อเฉพาะ และไม่ใช่ชื่อเฉพาะ ได้แก่ ตำแหน่งบุคคลที่ทำหน้าที่ทางศาสนา ชื่อเทพเจ้าของฮินดู และชื่อพิธีกรรมทางศาสนา

เอกสารอ้างอิง

- จิตร ภูมิศักดิ์. (2544). *ความเป็นมาของคำสยาม ไทย ลาว และขอม และลักษณะทางสังคมของชื่อชนชาติ*. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.
- ฉัตรทิพย์ นาถสุภา และเรณู วิชาศิลป์. (2538). *องค์ความรู้ประวัติศาสตร์ไทอาหม. การศึกษาวัฒนธรรมชนชาติไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ.
- ดำรงพล อินทร์จันทร์. (2545). *การฟื้นฟูวัฒนธรรมของไทอาหมในรัฐอัสสัมประเทศอินเดีย*. วิทยานิพนธ์สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยมหามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บรรจบ พันธุเมธา. (2504). *กาเลหม่านไต*. กรุงเทพฯ: องค์การค้าคุรุสภา.
- เรณู วิชาศิลป์. (2529). *ระบบการเขียนของไทอาหม*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2531). *หลักภาษาไทย*. พิมพ์ครั้งที่8. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช
- Barua, A. (1986). *Religious policy of the Ahom Rulers*. Lik Phan Tai. Journal of the Tai Historical and Cultural Society of Assam.
- Gait, Edward, Sir. (1933). *A History of Assam*. Culcutta: Tacker Spink and Co.

